

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 8 2017, nummers 206 – 225 dinsdag 28 februari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017, 08

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Waterwet.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8
Bijstand	9
Volksverzekeringen.....	10
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	14
Arbeidstijdenwet.....	14
Wet arbeid vreemdelingen	15
Wet op de kansspelen/wet openbaarheid van bestuur	16
Wet veiligheidsonderzoeken	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Asiel.....	19
Toezicht en vrijheidsontneming	21
Vreemdelingenbewaring	22
Uitzetting.....	23
Procesrecht.....	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 206

MK CRvB, 21-02-2017 (publ. 27-02-2017), 15/289 WWB

het college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Awb 8:69a

Beroepsgrond dat sprake is van onrechtmatige staatssteun kan op grond van art. 8:69a Awb niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Ziet op ander te beschermen belang dan belang van appellante.

Appellant voert aan dat om diverse redenen de voorziening bij 2Switch, gelet op artikel 107, eerste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), tot stand is gekomen met onrechtmatige staatssteun. Van appellant kon niet verwacht worden dat hij zou meewerken aan onrechtmatige staatssteun en hij heeft dan ook mogen weigeren om de arbeidsovereenkomst te tekenen. In ieder geval is niet inzichtelijk of aan alle door de Europese Commissie gestelde voorwaarden aan geoorloofde staatssteun is voldaan. Bij twijfel moet dit worden gemeld aan de Europese Commissie, wat ten onrechte niet is gedaan.

In artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is bepaald dat de bestuursrechter een besluit niet vernietigt op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-22) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de belanghebbende door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de belanghebbende.

Artikel 107, eerste lid, van VWEU, luidt als volgt:

“Behoudens de afwijkingen waarin de Verdragen voorzien, zijn steunmaatregelen van de staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar met de interne markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt.”

Ingevolge artikel 108, derde lid, van het VWEU moet de Europese Commissie op de hoogte worden gesteld van een voornemen tot invoering van een staatssteunmaatregel en mag deze maatregel niet worden uitgevoerd voordat de Commissie deze heeft goedgekeurd.

Met het college is de Raad van oordeel dat artikel 107, eerste lid, van het VWEU kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van appellant. Uit de plaatsing van artikel 107 binnen het VWEU onder de titel ‘Gemeenschappelijke regels betreffende de mededinging, de belastingen en de onderlinge aanpassing van de wetgevingen’ en in het hoofdstuk ‘Regels betreffende de mededinging’ moet namelijk worden afgeleid dat deze bepaling ziet op bescherming van het belang van eerlijke mededinging binnen de interne

markt van de Europese Unie. Het belang van appellant is echter gericht op toeleiding naar de arbeidsmarkt.

Voorts volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 13 januari 2005, Streekgewest Westelijk Noord-Brabant, C-174/02, ECLI:EU:C:2005:10, punt 19, dat niet alleen concurrenten er belang bij kunnen hebben zich voor de nationale rechter te beroepen op de rechtstreekse werking van artikel 108, derde lid, van het VWEU, maar dat ook justitiabelen die worden onderworpen aan een heffing die integrerend deel uitmaakt van een steunmaatregel die in strijd met artikel 108, derde lid, van het VWEU tot uitvoer is gebracht hier belang bij kunnen hebben. In het voorliggende geschil is appellant geen concurrent of een justitiabele die is onderworpen aan een heffing die integrerend deel uitmaakt van een steunmaatregel die in strijd met artikel 108, derde lid, van het VWEU tot uitvoer is gebracht. Zoals in 4.3.6 is overwogen is het belang van appellant gelegen in toeleiding naar de arbeidsmarkt.

(...) Uit 4.2.1 tot en met 4.2.7 volgt dat de beroepsgrond van appellant dat sprake is van onrechtmatige staatssteun ingevolge artikel 8:69a van de Awb niet kan leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Deze beroepsgrond wordt daarom buiten bespreking gelaten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:607](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 207

ABRS, 21-02-2017, 201601212/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 3 Woningwet 9 (zoals gold voor 29 november 2014), 133 lid 1

Bouwverordening 1992 2.5.17

WABO. Gelet op de aard van de procedure bij de verlening van een afwijkingsomgevingsvergunning brengt een redelijke uitleg van artikel 9 van de Woningwet met zich dat het bepaalde in de Bouwverordening ook moet wijken voor wat via een afwijkingsomgevingsvergunning mogelijk wordt gemaakt. Bij het verlenen van een dergelijke omgevingsvergunning mag echter het belang dat de desbetreffende bepaling uit de bouwverordening beoogt te beschermen niet uit het oog worden verloren (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AT5113](#)). In dit geval is niet gebleken dat het college de belangen die artikel 2.5.17 van de Bouwverordening beoogt te beschermen, heeft meegewogen bij de verlening van de omgevingsvergunning. Het college heeft in het besluit niet gemotiveerd op welke wijze met deze belangen rekening is gehouden.

[ECLI:NL:RVS:2017:491](#)

JnB2017, 208

ABRS, 22-02-2017, 201601791/1/A1

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO) 17

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4, lid 11

WABO. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat uit artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor volgt dat slechts voor een periode van maximaal tien jaar met gebruik van de bevoegdheid uit het genoemde artikel kan worden afgeweken van het bestemmingsplan. Uit de strekking van het geciteerde deel van de nota van toelichting heeft de rechtbank terecht afgeleid dat de termijn van tien jaar als bedoeld in artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor in dit geval is aangevangen op de datum waarop met toepassing van artikel 17 van de WRO vrijstelling is verleend voor de met het bestemmingsplan strijdige bouw en het daarmee strijdige gebruik. Daarbij heeft zij terecht van belang geacht dat het gebruik van de bevoegdheid om een omgevingsvergunning met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo gelezen in verbinding met artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor te verlenen voor het afwijken van het bestemmingsplan voor ten hoogste tien jaar met minder waarborgen is omkleed dan wanneer de omgevingsvergunning zou worden verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo.

[ECLI:NL:RVS:2017:487](https://ecli.nl/RVS:2017:487)

JnB2017, 209

MK ABRs, 22-02-2017, 201600945/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Awb

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, 2.33

INTREKKING. Aan omgevingsvergunning beperkte milieutoets gelijkgestelde vergunning.

Besluit waarbij het verzoek om intrekking van een vergunning voor de varkenshouderij niet-ontvankelijk is verklaard.

6. Het college betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het beroep van [verzoeker] niet-ontvankelijk is, omdat hij geen procesbelang heeft. Het college stelt daartoe dat een omgevingsvergunning beperkte milieutoets op geen enkele wijze een normerend effect heeft op de wijze waarop de varkenshouderij kan worden gedreven. Intrekking van de vergunning heeft dan ook niet tot gevolg dat het college handhavend kan gaan optreden tegen de varkenshouderij op een andere wijze dan zij op dit moment zou kunnen. Het Activiteitenbesluit milieubeheer bevat immers alle normen die gelden voor de varkenshouderij, aldus het college.

6.1. Intrekking van de vergunning van 10 december 1991, die moet worden gelijkgesteld met een omgevingsvergunning beperkte milieutoets die niet het in werking hebben van de varkenshouderij betreft, heeft tot gevolg dat wat destijds is opgericht of gewijzigd,

moet worden geacht zonder vergunning te zijn opgericht of gewijzigd. Intrekking kan daarom leiden tot handhavend optreden tegen het zonder vergunning verrichten van deze activiteiten. Of de thans voor de activiteiten vereiste omgevingsvergunning beperkte milieutoets kan worden verleend, indien aangevraagd, is niet op voorhand vast te stellen. [verzoeker] heeft reeds hierom belang bij een oordeel over het bij de rechtbank bestreden besluit op bezwaar.

6.2. De rechtbank heeft daarom in het gestelde ontbreken van procesbelang terecht geen grond heeft gevonden voor niet-ontvankelijkverklaring van het beroep.

6.3. Het betoog faalt.

(...) 11. [verzoeker] bestrijdt de conclusie van het college dat artikel 2.33, eerste lid, onder d, van de Wabo geen grond voor intrekking van de vergunning kan vormen, omdat deze grond alleen betrekking heeft op inrichtingen in de zin van de Wabo. Hij betoogt dat een redelijke wetsuitleg meebrengt dat die bepaling eveneens betrekking heeft op een bedrijf waarvoor via het overgangsrecht een met een omgevingsvergunning beperkte milieutoets gelijkgestelde vergunning geldt. Het kan volgens hem niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat de vergunning voor een dergelijk bedrijf niet kan worden ingetrokken indien dat bedrijf ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt.

11.1. Artikel 2.33, eerste lid, van de Wabo bepaalt:

"Het bevoegd gezag trekt de omgevingsvergunning in, voor zover:

[...]

d. de inrichting [...] ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt en toepassing van artikel 2.31 daarvoor redelijkerwijs geen oplossing biedt;

[...].

Artikel 1.1, eerste lid, bepaalt:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

[...]

inrichting: inrichting, behorende tot een categorie die is aangewezen krachtens het derde lid;

[...]."

Het derde lid bepaalt:

"Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden categorieën inrichtingen aangewezen als bedoeld in artikel 1.1, vierde lid, van de Wet milieubeheer, waarvan het oprichten, het veranderen of veranderen van de werking of het in werking hebben moet worden onderworpen aan een voorafgaande toetsing, gezien de aard en de omvang van de nadelige gevolgen die de inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken. [...]."

11.2. In het Besluit omgevingsrecht zijn de inrichtingen bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de Wabo aangewezen. De varkenshouderij van [vergunninghoudster] behoort daar niet toe en is derhalve geen inrichting als hier bedoeld. Artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo biedt daarom geen grond voor intrekking van de vergunning. De Afdeling ziet geen aanleiding deze bepaling zo uit te leggen dat zij ook van toepassing is op vergunningen voor veehouderijen die door wijziging van het Besluit omgevingsrecht met ingang van 1 januari 2013 geen inrichting als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wabo meer zijn. De opsomming van intrekkinggronden in artikel 2.33 van de Wabo is limitatief. Andere gronden voor intrekking, voor zover die niet is bedoeld als sanctie, zijn uitgesloten. Ook indien zou moeten worden aangenomen dat de bepaling de door

[verzoeker] gestelde omissie kent, is het niet aan de bestuursrechter, maar aan de wetgever om aan de limitatief bedoelde opsomming een intrekingsgrond toe te voegen. Artikel 2.33, tweede lid, onder f, bevat overigens een delegatiegrondslag voor regeling bij algemene maatregel van bestuur. Daaraan is tot op heden geen uitvoering gegeven.

11.3. Niet in geschil is dat de andere in artikel 2.33 van de Wabo opgenomen intrekingsgronden zich niet voordoen. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het niet bevoegd is de vergunning op grond van die bepaling in te trekken.

11.4. Het betoog faalt.

13. [verzoeker] betoogt ten slotte dat het college heeft nagelaten het primaire besluit uitdrukkelijk te herroepen en een beslissing te nemen op zijn verzoek om vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten.

13.1. Artikel 7:15 van de Awb bepaalt:

"[...]

2. De kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, worden door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

3. Het verzoek wordt gedaan voordat het bestuursorgaan op het bezwaar heeft beslist. Het bestuursorgaan beslist op het verzoek bij de beslissing op het bezwaar.

[...]"

Artikel 8:75, eerste lid, bepaalt:

"De bestuursrechter is bij uitsluiting bevoegd een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij de bestuursrechter, en van het bezwaar [...] redelijkerwijs heeft moeten maken. De artikelen 7:15, tweede tot en met vierde lid, en [...] zijn van toepassing. [...]"

13.2. De Wabo bevat niet de mogelijkheid om een primaire aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. In de Awb is evenmin voorzien in een niet-ontvankelijkverklaring van een primaire aanvraag. De Awb kent slechts de toe- of afwijzing en het buiten behandeling laten van een aanvraag. Er bestaat geen reden om in dit opzicht van de Awb af te wijken. Gelet hierop heeft het college het verzoek van [verzoeker] bij besluit van 31 maart 2014 ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Dit formele gebrek heeft het college terecht bij het besluit van 26 april 2016 hersteld.

Herroeping vindt plaats indien een ontvankelijk bezwaar leidt tot een intrekking of wijziging van het primaire besluit. Nu het college bij het besluit van 31 maart 2014 op het verzoek om intrekking heeft beslist en dit niet heeft ingewilligd, is dat besluit gelijk te stellen met een afwijzing van het verzoek. Het bezwaar van [verzoeker] heeft niet geleid tot herroeping van die afwijzing. Bij het besluit van 26 april 2016 is de beslissing tot afwijzing van het verzoek immers, zij het met een andere motivering, gehandhaafd. In zoverre faalt het betoog.

13.3. [verzoeker] heeft in zijn bezwaarschrift verzocht om vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten. Het college heeft in het besluit op bezwaar van 26 april 2016 niet op dit verzoek beslist. Het besluit is daarom genomen in strijd met artikel 7:15, derde lid, van de Awb.

Zoals hierboven onder 13.2 is overwogen, is het primaire besluit niet herroepen. Voor het veroordelen van het college in de proceskosten die [verzoeker] in verband met de

behandeling van het bezwaar heeft moeten maken, bestaat daarom geen aanleiding. Het college behoeft niet alsnog op het verzoek van [verzoeker] te beslissen.

[ECLI:NL:RVS:2017:465](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 22-02-2017, 201602137/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:468](#))
- MK Rechtbank Limburg, 15-02-2017, AWB 15/2994, 15/3017 en 15/3020 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:1290](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet

- ABRS, 22-02-2017, 201601041/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:467](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 210

MK CRvB, 15-02-2017, 15/8281 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 46 lid 1

ZIEKTE. Er is geen begin van bewijs voor arbeidsongeschiktheid in de in het geding van belang zijnde periode. Er is evenmin een aanwijzing dat de ziekte van Huntington zich bij appellant in de in geding zijnde periode geopenbaard heeft.

Het Uvw heeft vastgesteld dat appellant geen recht heeft op een uitkering ingevolge de ZW. Daaraan is ten grondslag gelegd dat de verzekering voor de ZW van appellant eindigde op 10 oktober 2013 en appellant niet binnen vier weken na afloop van deze verzekering ziek is geworden.

Raad: Artikel 46, eerste lid, van de ZW bepaalt, voor zover hier van belang, dat degene die binnen vier weken na het einde van zijn verzekering ongeschikt tot werken wordt, tegenover het Uvw aanspraak op ziekgeld heeft alsof hij verzekerd was gebleven. In geschil is of appellant binnen vier weken nadat hij op 11 oktober 2013 uit dienst is gegaan en er een einde is gekomen aan zijn verzekering, ziek is geworden. (...)

De rechtbank wordt gevolgd in het oordeel dat de artsen van het Uvw geen aanleiding hebben hoeven zien om appellant in persoon te laten onderzoeken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat, ook nadat de verzekeringsarts bezwaar en beroep informatie

had ingewonnen bij de huisarts, er geen begin van bewijs is voor arbeidsongeschiktheid in de in het geding van belang zijnde periode. Er is evenmin een aanwijzing dat de ziekte van Huntington zich bij appellant in de in geding zijnde periode geopenbaard heeft. Evenmin als de rechtbank wordt getwijfeld aan de door werkgever verstrekte informatie over het (goede) functioneren van appellant op zijn werk. De andersluidende stellingen van appellant hierover vinden geen ondersteuning in de dossierstukken.

De stukken die appellant in hoger beroep heeft overgelegd vormen geen aanleiding anders te oordelen. Dat appellant drager was van het gen dat de ziekte van Huntington veroorzaakt, was het Uvw bekend. In de drie ingebrachte verklaringen en de ter zitting getoonde film van de bruiloft van appellant komt naar voren wat het Uvw door de informatie van de huisarts al bekend was, namelijk dat bij appellant sprake was motorische onrust en tics. Daaruit kan niet zonder meer worden opgemaakt appellant in de verzekerde periode arbeidsongeschikt was. Uit de informatie van het H. Adam Malik Medan ziekenhuis valt niet op te maken dat appellant in de verzekerde periode niet in staat was zijn functie te vervullen. Appellant heeft in hoger beroep geen informatie ingebracht die zou moeten leiden tot een andere conclusie. Appellant heeft te kennen gegeven dat andere medische informatie er ook niet is. Dit betekent dat niet is gebleken dat appellant in de voor de ZW verzekerde periode arbeidsongeschikt was.

[ECLI:NL:CRVB:2017:592](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 211

CRvB, 14-02-2017, 16/1575 WWB

college van burgemeester en wethouders van Lansingerland.

WWB 3 lid 2 aanhef en onder b, 17 lid 1, 54 lid 3

BIJSTAND. DUURZAAM GESCHEIDEN. Appellanten moeten in de hier te beoordelen periode als gehuwden worden aangemerkt en aldus worden geacht een gezamenlijk subject van bijstand te zijn. Het college is er ten onrechte van uitgegaan dat reeds vanwege het verblijf van appellant buiten Nederland de aan appellanten over de hier te beoordelen periode verleende bijstand naar de norm voor gehuwden diende te worden ingetrokken wegens wijziging van de leefvorm.

Het college heeft de aan appellanten verleende bijstand naar de norm voor gehuwden op grond van artikel 54, derde lid, van de WWB herzien en ingetrokken betaalde bijstand tot een bedrag van € 14.864,37 van hen teruggevorderd. Aan dit besluit heeft het college ten grondslag gelegd dat appellanten het vertrek van appellant naar het buitenland niet hebben gemeld. Als gevolg hiervan is aan appellanten ten onrechte bijstand naar de norm voor gehuwden verleend.

Raad: (...) Ingevolge artikel 3, tweede lid, aanhef en onder b, van de WWB wordt als ongehuwd mede aangemerkt degene die duurzaam gescheiden leeft van de persoon met wie hij gehuwd is. Volgens vaste rechtspraak (uitspraak van 30 november 2010,

[ECLI:NL:CRVB:2010:BO6538](#)) is van duurzaam gescheiden levende echtgenoten eerst sprake indien het een door beide betrokkenen, of één van hen, gewilde verbreking van de echtelijke samenleving betreft, waardoor ieder afzonderlijk zijn eigen leven leidt als ware hij niet met de ander gehuwd en deze toestand door ten minste één van hen als bestendig is bedoeld.

Vaststaat dat appellanten in de te beoordelen periode met elkaar waren gehuwd. Weliswaar leefden zij als gevolg van het verblijf in het buitenland van appellant feitelijk gescheiden van elkaar, maar alleen dit gegeven brengt niet mee dat appellante in die periode duurzaam gescheiden heeft geleefd van appellant in de zin van artikel 3, aanhef en onder b, van de WWB. Appellanten hebben nooit gesteld dat sprake was van een verbreking van de echtelijke samenleving en zij hebben na de terugkeer van appellant uit het buitenland de samenwoning hervat. Dit betekent dat appellanten in de hier te beoordelen periode ook voor de toepassing van de WWB als gehuwden moeten worden aangemerkt en aldus worden geacht een gezamenlijk subject van bijstand te zijn. Dat appellant vanwege zijn langdurig verblijf in het buitenland op grond van het in artikel 11 van de WWB neergelegde territorialiteitsbeginsel vanaf 7 september 2013 geen recht had op bijstand, doet daaraan niet af. Dit laat immers onverlet dat aan appellante, mits aan de overige voorwaarden voor bijstandverlening wordt voldaan, als in Nederland verblijvende rechthebbende echtgenote bijstand kan worden verleend. Deze bijstand wordt dan op grond van het bepaalde in artikel 24 van de WWB aan haar uitbetaald als alleenstaande. Dat de daarbij in acht te nemen norm gelijk is aan de norm die voor appellante als alleenstaande zou gelden, houdt niet in dat zij in de hoedanigheid van alleenstaande als zelfstandig subject van bijstand moet worden beschouwd. Vergelijk ook de uitspraak van 22 mei 2007, [ECLI:NL:CRVB:2007:BA8944](#). Bij de bijstandverlening geldt op grond van artikel 32, derde en vierde lid, van de WWB dat indien, zoals ook in dit geval, een van de gehuwden geen recht op bijstand heeft en de gehuwden gescheiden leven, het inkomen van de niet-rechthebbende binnen zekere voorwaarden in aanmerking wordt genomen voor de bepaling van de hoogte van de bijstand van de rechthebbende.

Uit (...) volgt dat het college er ten onrechte van uit is gegaan dat reeds vanwege het verblijf van appellant buiten Nederland de aan appellanten over de hier te beoordelen periode verleende bijstand naar de norm voor gehuwden diende te worden ingetrokken wegens wijziging van de leefvorm. Het bestreden besluit berust dan ook op een onjuiste grondslag.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:543](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 212

MK CRvB, 17-02-2017, 14/6244 AOW

Raad van bestuur van de Svb, appellant.

AOW 1 lid 3

AOW. DUURZAAM GESCHIEDEN LEVEN. Anders dan de rechtbank en met appellant is de Raad van oordeel dat i.c. ten tijde in geding geen sprake was van duurzaam gescheiden leven. Hierbij zijn met name van belang de frequente contacten tussen betrokkene en zijn echtgenote, de gezamenlijke familiebezoeken en vakanties en de financiële bijdrage van appellant aan de woning waarin zijn echtgenote woonachtig was. Dit alles staat in de weg aan de conclusie dat betrokkene en zijn echtgenote een leven leidden als waren zij ongehuwd. Wel kan worden ingestemd met de door de rechtbank ten overvloede gegeven overweging dat het door de wetgever gemaakte onderscheid tussen gehuwde en ongehuwde AOW-gerechtigden niet in strijd is met het in diverse internationale verdragen neergelegde discriminatieverbod. Gezien de sociale, persoonlijke en juridische gevolgen die een huwelijk met zich meebrengt, is er voldoende rechtvaardiging om voor de toepassing van de AOW het hier aan de orde zijnde onderscheid tussen gehuwden en ongehuwden – voor zover deze al als gelijke gevallen zijn aan te merken – gerechtvaardigd te achten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:568](https://ecli.nl/crvb:2017:568)

JnB2017, 213

Voorzieningenrechter CRvB, 10-02-2017, 16/6558 AKW, 16/7525 AKW-VV

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 3 lid 1, 6 lid 1 aanhef en onder a

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. De SvB kan niet worden gevolgd in het standpunt dat, nu verzoekster op de peildatum 1 januari 2016 nog maar kort in Nederland was, op die datum niet beschikte over zelfstandige woonruimte en nog geen arbeid verrichtte, van een duurzame band met Nederland geen sprake kan zijn.

Afwijzing aanvraag kinderbijslag.

Raad: Tussen partijen is in geschil of in het geval van verzoekster op de peildatum 1 januari 2016 sprake is van het bestaan van een duurzame band van persoonlijke aard tussen haar en Nederland en daarmee van ingezetenschap en verzekering ingevolge de AKW. (...)

De SvB kan niet worden gevolgd in het standpunt dat, nu verzoekster op de peildatum 1 januari 2016 nog maar kort in Nederland was, op die datum niet beschikte over zelfstandige woonruimte en nog geen arbeid verrichtte, van een duurzame band met Nederland geen sprake kan zijn. Uit hetgeen is overwogen (...), is de voorzieningenrechter van de Raad met de rechtbank van oordeel dat er geen aanwijzingen zijn voor het standpunt dat verzoekster binnen afzienbare tijd of in de toekomst Nederland zal verlaten. Alles wijst op een definitieve breuk met de partner. Het feit dat de oudste twee kinderen hebben aangegeven hun vwo-opleiding en hun studie in Nederland te willen afronden, duidt juist op een langdurig verblijf in Nederland. Het enkele feit dat verzoekster op de peildatum 1 januari 2016 nog maar kort in Nederland was, staat niet in de weg aan het aannemen van ingezetenschap. Aan het feit dat

verzoekster direct na aankomst tijdelijk bij haar moeder is gaan wonen en derhalve niet beschikte over zelfstandige woonruimte, komt geen doorslaggevende betekenis toe. De voorzieningenrechter van de Raad acht het in dit specifieke geval van belang dat verzoekster op de peildatum met haar kinderen bij haar moeder inwoonde en dat zij en haar kinderen de woonruimte tot hun beschikking hadden vanaf het moment van aankomst in Nederland.

[ECLI:NL:CRVB:2017:651](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 214

MK CRvB, 22-02-2017, 16/3530 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

WMO 2015 1.2.2

Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 2.1

WMO 2015. De wetgever heeft met de invoering van de Wmo 2015 het in artikel 1.2.2 opgenomen koppelingsbeginsel van toepassing verklaard op de in artikel 1.2.1, aanhef en onder c, van de Wmo 2015 opgenomen maatwerkvoorziening bestaande uit maatschappelijke opvang. Dit verschilt van de regeling onder de Wmo waarbij voor de werking van het koppelingsbeginsel bij maatschappelijke opvang, bij gebreke aan een specifieke voorziening, moest worden teruggevallen op de artikelen 10 en 11 van de Vw 2000.

Vreemdelingen als appellant zijn geen vreemdelingen als bedoeld in artikel 1.2.2, eerste lid, van de Wmo 2015 en zijn ook niet op grond van artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 met een Nederlander gelijkgesteld. Terecht is geoordeeld dat appellant geen aanspraak kan maken op een (maatwerk)voorziening op grond van de Wmo 2015.

Appellant is een vreemdeling als bedoeld in de Vw 2000 die, ten tijde hier van belang, geen aanspraak had op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen.

Appellant heeft het college verzocht een tijdelijke maatwerkvoorziening te treffen bestaande uit passende maatschappelijke opvang. Het college heeft dit verzoek afgewezen.

Raad: (...) Artikel 1.2.2 van de Wmo 2015 luidt voor zover van belang:

“1. Een vreemdeling komt voor het verstrekken van een maatwerkvoorziening slechts in aanmerking indien hij rechtmatig verblijf houdt in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e en l, van de Vreemdelingenwet 2000.

[...]

3. In afwijking van het eerste of het tweede lid kan worden bepaald dat in bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te noemen gevallen, zo nodig in afwijking van artikel 10 van de Vreemdelingenwet 2000, bij of krachtens die maatregel aan te geven categorieën niet rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdelingen, geheel of gedeeltelijk in aanmerking komen voor bij die maatregel aan te geven

maatwerkvoorzieningen. Het in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening geeft een vreemdeling geen recht op rechtmatig verblijf.”

In artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 is toepassing gegeven aan artikel 1.2.2, derde lid, van de Wmo. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Voor de toepassing van de wet wordt met een Nederlander gelijkgesteld de vreemdeling die, na rechtmatig in Nederland verblijf te hebben gehouden in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e, of l, van de Vreemdelingenwet 2000:

- a. voor de beëindiging van dit verblijf een aanvraag heeft ingediend om voortgezette toelating, of
- b. binnen de termijn, genoemd in artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, of, buiten die termijn, in geval artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht toepassing heeft gevonden, bezwaar heeft gemaakt of beroep heeft ingesteld tegen intrekking van de toelating in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e, of l, van de Vreemdelingenwet 2000.

2. De gelijkstelling, bedoeld in het eerste lid, eindigt zodra:

- a. onherroepelijk op de aanvraag, het bezwaar of het beroep is beslist, of
- b. de uitzetting van de vreemdeling is gelast, tenzij die uitzetting ingevolge de Vreemdelingenwet 2000 of op grond van een rechterlijke beslissing achterwege dient te blijven.”

Uit (...) volgt dat de wetgever met de invoering van de Wmo 2015 het in artikel 1.2.2 opgenomen koppelingsbeginsel van toepassing heeft verklaard op de in artikel 1.2.1, aanhef en onder c, van de Wmo 2015 opgenomen maatwerkvoorziening bestaande uit maatschappelijke opvang. Dit verschilt van de regeling onder de Wmo waarbij voor de werking van het koppelingsbeginsel bij maatschappelijke opvang, bij gebreke aan een specifieke voorziening, moest worden teruggevallen op de artikelen 10 en 11 van de Vw 2000.

Vreemdelingen als appellant zijn geen vreemdelingen als bedoeld in artikel 1.2.2, eerste lid, van de Wmo 2015 en zijn ook niet op grond van artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 met een Nederlander gelijkgesteld. Mede gelet op hetgeen hiervoor (...) is overwogen, gaat de Raad ervan uit dat de opvangvoorzieningen voor deze vreemdelingen onder verantwoordelijkheid van de centrale overheid (de staatssecretaris) vallen, alsook dat met deze tot het vreemdelingenrecht behorende voorzieningen een toereikende invulling moet worden gegeven aan het verdragsrecht. Het is in hoger beroep uiteindelijk aan de Afdeling om over de uitvoering hiervan te oordelen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat, gelet op het bepaalde in artikel 1.2.2 van de Wmo 2015, appellant geen aanspraak kan maken op een (maatwerk)voorziening op grond van de Wmo 2015.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenwet

JnB2017, 215

MK ABRS, 22-02-2017, 201601086/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidstijdenwet (Atw) 4:3, 10:1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit 2013 1, 2, 5, 6

ARBEIDSTIJDENWET. Boete. De Beleidsregel, voor zover toegepast bij de overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw, bevat in beginsel voldoende mogelijkheden tot differentiatie om te kunnen leiden tot oplegging van een boete, die in het desbetreffende geval als evenredig is aan te merken. In dit geval is de aan [appellante] opgelegde boete niet disproportioneel.

(...) bestuurlijke boete opgelegd van € 11.250,00 wegens overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van Atw.

(...) Naar aanleiding van de inwerkingtreding van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving op 1 januari 2013 (Stb. 2012, 462) heeft de minister de beleidsregels voor boeteoplegging bij overtreding van de Atw opnieuw vastgesteld en neergelegd in de Beleidsregel. In artikel 1, in samenhang gelezen met bijlage 1, van de Beleidsregel is voor de vaststelling van de hoogte van de boete een onderscheid gemaakt tussen de verschillende overtredingen van de Atw. Bij de toepassing daarvan wordt een onderscheid gemaakt tussen overtredingen waarvoor eerst een waarschuwing wordt gegeven of een eis wordt gesteld en overtredingen waarvoor direct een bestuurlijke boete wordt opgelegd. Daarnaast is voor de vaststelling van de hoogte van de boete in de Beleidsregel een aantal bijstellingsmogelijkheden opgenomen afhankelijk van onder meer de omvang van het bedrijf en de vraag of sprake is van zelfstandigheid of van recidive. Zo zijn de in bijlage 1 van de Beleidsregel genoemde boetenormbedragen uitgangspunt voor de berekening van op te leggen bestuurlijke boetes voor een werkgever die 50 of meer, maar minder dan 100 werknemers in dienst heeft. Al naar gelang de werkgever meer of minder werknemers in dienst heeft, wordt de hoogte van de boete met een correctiefactor naar boven dan wel naar beneden bijgesteld. Een correctiefactor wordt ook toegepast wanneer een overtreding is begaan door een zelfstandige.

Gelet op het vorenstaande is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de Beleidsregel, voor zover toegepast bij de overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw, in beginsel voldoende mogelijkheden tot differentiatie bevat om te kunnen leiden tot oplegging van een boete, die in het desbetreffende geval als evenredig is aan te merken. De Afdeling ziet met de rechtbank voorts geen grond voor het oordeel dat de aan [appellante] opgelegde boete disproportioneel is. Daartoe overweegt de Afdeling dat de registratie terzake van de arbeids- en rusttijden bij [appellante], blijkens de door haar ter zitting van de rechtbank gegeven toelichting en blijkens hetgeen zij in het hogerberoepschrift heeft vermeld, in ieder geval sinds 2010 niet deugdelijk was. Het moet er aldus voor worden gehouden dat de overtreding die thans in geding is geen

incident betreft. De Afdeling betreft daarbij voorts dat, gelet op artikel 5, eerste lid, van de Beleidsregel, het aantal in het boeterapport op te nemen werknemers ter zake waarvan een overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw is vastgesteld, is beperkt tot zes, terwijl de arbeidsinspecteur blijkens het boeterapport heeft gezien dat bij meer dan 10 van de 39 werknemers in het geheel geen arbeidstijden waren geregistreerd. (...)
[ECLI:NL:RVS:2017:501](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 216

MK ABRS, 22-02-2017, 201600809/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 19d lid 6

WAV. Boete. Bij de beoordeling van de verwijtbaarheid van een werkgever bij overtreding van de Wav moet de minister uitgaan van een inspanningsverplichting. In dit geval nopen de maatregelen die [appellante sub 1] heeft getroffen en de inspanningen die zij heeft verricht in aanvulling op de door [bedrijf A] getroffen maatregelen en verrichte inspanningen, voor zover het om vervanging van de vaste krantenbezorgers gaat, tot matiging van de boete met 75%.

(...) boete (...) wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

(...) 5. In situaties waarin verwijtbaarheid volledig ontbreekt bestaat geen grond voor boeteoplegging. Die situatie doet zich in elk geval voor indien de overtreder aannemelijk heeft gemaakt dat hij al hetgeen redelijkerwijs mogelijk was heeft gedaan om de overtreding te voorkomen. Een verminderde mate van verwijtbaarheid kan aanleiding geven de opgelegde boete te matigen.

(...) Gelet op hetgeen onder 5 is overwogen, stelt [appellante sub 1] zich terecht op het standpunt dat de minister bij de beoordeling van de verwijtbaarheid van een werkgever bij overtreding van de Wav moet uitgaan van een inspanningsverplichting. Aan het enkele feit dat een overtreding heeft plaatsgevonden kan de minister niet de conclusie verbinden dat [appellante sub 1] verwijtbaar heeft gehandeld.

Het geschil spitst zich in deze zaak toe op de vraag of de maatregelen die [appellante sub 1] heeft getroffen en de inspanningen die zij heeft verricht in aanvulling op de door [bedrijf A] getroffen maatregelen en verrichte inspanningen, voor zover het om vervanging van de vaste krantenbezorgers gaat, nopen tot de matiging met 75% die de rechtbank passend en geboden heeft geacht.

Gelet op hetgeen onder 6 is overwogen heeft de rechtbank zowel de door [appellante sub 1] voorafgaand aan het besluit [op bezwaar] (...) getroffen maatregelen als de maatregelen die nadien zijn getroffen aan de matiging van de boete met 75% ten grondslag gelegd. Hoewel de inspanningen die [appellante sub 1] na het besluit [op bezwaar] (...) heeft verricht niet van belang zijn voor het oordeel over de verwijtbaarheid, zijn deze, zoals volgt uit voormelde uitspraak van 9 juli 2014

[\[ECLI:NL:RVS:2014:2511\]](#), van betekenis voor de beoordeling of de opgelegde boetes, de individuele omstandigheden in aanmerking genomen, passend en geboden zijn. Anders dan [appellante sub 1] stelt heeft zij met de door haar gestelde maatregelen en inspanningen voorafgaand aan het besluit [op bezwaar] (...) niet al hetgeen redelijkerwijs mogelijk was gedaan om de overtreding te voorkomen. Zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 9 juli 2014 heeft overwogen heeft ook een opdrachtgever die verder van de uiteindelijke uitvoerders van de werkzaamheden afstaat, een eigen verantwoordelijkheid om bij aanvang van de werkzaamheden na te gaan of aan de voorschriften van de Wav wordt voldaan.

(...) 7.4 Gelet op het voorgaande bestaat geen aanleiding om de boete wegens het volledig ontbreken van verwijtbaarheid op nihil te stellen. De Afdeling acht evenwel, zoals ook de rechtbank heeft geoordeeld, zij het op andere gronden, een matiging van de boete met 50% passend en geboden wegens de door [appellante sub 1] voorafgaand aan de overtreding verrichte inspanningen. Uit de door [appellante sub 1] overgelegde stukken blijkt dat zij een bijdrage heeft geleverd aan de verbetering van de bedrijfsvoering van [bedrijf A] in het kader van de naleving van de Wav.

(...) Uit de door [appellante sub 1] overgelegde stukken blijkt dat zij de onder 7.4 vermelde inspanningen en maatregelen na het besluit [op bezwaar] (...) heeft voortgezet en geïntensiveerd. Voorts is de overeenkomst met de distributeur na de overtreding beëindigd. Gelet hierop deelt de Afdeling het oordeel van de rechtbank, dat de aan [appellante sub 1] opgelegde boete voor een verdergaande matiging met 25% in aanmerking komt. Voor een matiging met meer dan 25% wegens de aanvullende inspanningen bestaat geen grond, omdat [appellante sub 1] niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij al hetgeen redelijkerwijs mogelijk was heeft gedaan om overtreding van de Wav te voorkomen. (...)

(...) De opgelegde boete is derhalve terecht met 75% gematigd.(...)

[ECLI:NL:RVS:2017:494](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen/wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 217

MK ABRS, 22-02-2017, 201604097/1/A3

raad van bestuur van de kansspelautoriteit (hierna: de ksa).

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 56

Wet op de kansspelen (Wok) 1 aanhef en onder a

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2, 8, 10

WET OP DE KANSSPELEN. WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Ksa was bevoegd handhavend op te treden omdat [appellante] heeft gehandeld in strijd met artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok en de ksa heeft terecht de boetes opgelegd. Onderscheid tussen loterijen en Toto enerzijds en casinospelen anderzijds niet onredelijk. Artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok is niet in strijd met de Verdragsbepalingen voor het vrij verkeer van diensten. Het

prioriteringsbeleid is niet onredelijk. De ksa kon in dit geval tot openbaarmaking van het boetebesluit overgaan.

(...) [Boetes wegens] het zonder vergunning [hebben aangeboden van] online kansspelen (...). (...) openbaarmaking van het boetebesluit.

(...) De ksa hanteert als beleid dat voor kansspelen zoals de door [appellante] op hun websites aangeboden casinoachtige kansspelen, geen vergunning wordt verleend voor het online aanbieden daarvan, omdat de beperkte toezichtsmogelijkheden tot gevolg hebben dat het belang van het tegengaan van gokverslavingen en het bestrijden van criminaliteit onvoldoende kan worden beschermd. Nu het op dit moment niet mogelijk is om een vergunning te verkrijgen voor het op deze wijze aanbieden van dit soort kansspelen, geldt het verbod als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok. De Afdeling stelt vast dat met dit verbod het tegengaan van gokverslaving bij de consument en het bestrijden van criminaliteit worden nagestreefd, hetgeen doelstellingen van dwingende redenen van algemeen belang zijn, op grond waarvan beperkingen van het vrije verkeer van diensten gerechtvaardigd kunnen zijn (zie onder meer het arrest van 11 juni 2015, ECLI:EU:C:2015:386, punt 58).

(...) Het verbod om kansspelen online aan te bieden geldt niet voor loterijen en de sportweddenschappen van Toto, omdat deze volgens de ksa door een langere duur tussen inzetten en uitslagen minder risico met zich brengen tot verslaving van de consument dan bij casinoachtige kansspelen, ten aanzien waarvan tussen inzet en uitslag juist een zeer korte tijdsperiode ligt. Gezien de beoordelingsmarge die de nationale autoriteiten van een lidstaat toekomt bij het inrichten van het kansspelbestel, acht de Afdeling dit onderscheid tussen loterijen en Toto enerzijds en casinospelen anderzijds niet onredelijk.

[appellante] heeft evenwel aangevoerd dat door ongelijke behandeling het verbod niet op coherente en systematische wijze wordt toegepast en daarom niet voldaan is aan het evenredigheidsbeginsel. De Afdeling zal daarom hierna op deze gronden ingaan.

(...) in wat [appellante] hebben aangevoerd [ziet de Afdeling] geen grond voor het oordeel dat het beleid van de ksa niet coherent en systematisch is. De beperkingen, waartoe de toepassing van het verbod op het online aanbieden van kansspelen leidt, zijn derhalve niet onevenredig. De rechtbank heeft terecht overwogen dat artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok niet in strijd is met de Verdragsbepalingen voor het vrij verkeer van diensten en dus niet om die reden buiten toepassing moet worden verklaard. De Afdeling verwerpt daarom het betoog van [appellante] dat artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok onverbindend is omdat de ksa deze bepaling in strijd met de Verdragsbepalingen voor het vrij verkeer van diensten en het gelijkheidsbeginsel toepast door online kansspelen toe te staan voor ondernemingen die beschikken over een vergunning.

Prioriteringsbeleid

Aangezien het de ksa ontbreekt aan middelen en mankracht om ten aanzien van alle aanbieders van online kansspelen zonder vergunning te handhaven, heeft zij het zogenoemde prioriteringsbeleid opgesteld. Daarin staat dat voorwerp van haar handhavingsacties in eerste instantie zijn de aanbieders die prominent zijn gericht op de Nederlandse markt. Om te bepalen of een aanbieder zich richt op Nederland gebruikt de

ksa drie criteria, namelijk of een .nl extensie wordt gebruikt, of op de websites gebruik wordt gemaakt van de Nederlandse taal en of op Nederlandse radio, televisie of in geprinte media reclame wordt gemaakt voor de websites. Deze criteria zijn volgens het prioriteringsbeleid niet cumulatief. Dit beleid komt de Afdeling niet onredelijk voor, nu in het bijzonder op Nederland gerichte illegale aanbieders veel schade aan Nederlandse consumenten kunnen berokkenen. Het betoog van [appellante] dat het prioriteringsbeleid berust op willekeur wordt daarom verworpen.

(...) Evenredigheid boetes

(...) de rechtbank [heeft] terecht de opgelegde boetes niet onevenredig geacht. (...)

Besluit openbaarmaking boetebesluit

(...) Het boetebesluit is een bevoegd genomen besluit in het kader van een aan de ksa door de wetgever toegekende taak om toezicht te houden op de naleving van regelgeving en de daarmee samenhangende bevoegdheid om handhavend op te treden tegen overtreding van die regelgeving. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 november 2010 in zaak [ECLI:NL:RVS:2010:BO3468](#)) past in het kader van deze toezichthoudende taak dat boetebesluiten worden gepubliceerd, zodat bekendheid wordt gegeven aan de wijze van uitvoering van deze taak en de consument wordt gewaarschuwd. Ook in het geval van een voorgenomen spontane openbaarmaking ingevolge artikel 8, eerste lid, van de Wob is een nadere afweging van belangen geboden. Deze nadere afweging houdt in dit geval in dat het algemene belang dat door de openbaarmaking wordt gediend, wordt afgewogen tegen het belang van [appellante] geen onevenredig nadeel te lijden als gevolg van de publicatie, waarbij aan het algemeen belang een groot gewicht moet worden toegekend.

Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat [appellante] de door hen gestelde reputatieschade niet met concrete gegevens heeft gemotiveerd. Gelet hierop heeft de ksa in dit geval het belang van transparantie en het verstrekken van informatie in redelijkheid zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van [appellante] bij het uitblijven van reputatieschade. Hierbij acht de Afdeling ook van belang dat [appellante] de gelegenheid hadden een voorlopige voorziening te vragen alvorens daadwerkelijk tot publicatie werd overgegaan en dat zij van deze mogelijkheid geen gebruik hebben gemaakt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:484](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet veiligheidsonderzoeken

JnB2017, 218

MK ABRS, 22-02-2017, 201505084/1/A3

minister van Defensie.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8 lid 2

Wet veiligheidsonderzoeken (Wvo) 2, 8 lid 1, lid 2 10 lid 1

WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. Tot 1 september 2015 was in artikel 10, eerste lid, van de Wvo, de omstandigheid dat het veiligheidsonderzoek onvoldoende gegevens heeft kunnen opleveren om een oordeel te geven over de vraag of de betrokkene onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouwelijk zal volbrengen, niet als grond voor intrekking vervat. De minister was in dit geval niet bevoegd om de verklaring van geen bezwaar op deze grond in te trekken

(...) [Intrekking] verklaring van geen bezwaar (...).

(...) Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 24 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2313](#), kon gelet op artikel 8, tweede lid, van de Wvo de afgifte van een verklaring van geen bezwaar ten tijde van het in beroep bestreden besluit in twee gevallen worden geweigerd. Het eerste geval betrof de omstandigheid dat onvoldoende waarborgen aanwezig zijn dat de betrokkene onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouwelijk zal volbrengen. Het tweede geval betrof de omstandigheid dat het veiligheidsonderzoek onvoldoende gegevens heeft kunnen opleveren om een oordeel te geven over de vraag of de betrokkene onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouwelijk zal volbrengen. In artikel 10, eerste lid, van de Wvo, zoals die luidde ten tijde van het in beroep bestreden besluit alsmede ten tijde van de aangevallen uitspraak, was evenwel alleen het eerste geval als grond voor intrekking vervat. De minister was aldus niet bevoegd om een verklaring van geen bezwaar in te trekken, noch bevoegd om de intrekking te handhaven om de reden dat het veiligheidsonderzoek onvoldoende gegevens heeft kunnen opleveren om een oordeel te geven over de vraag of de betrokkene onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouwelijk zal volbrengen. Ook de rechtbank was niet bevoegd om de rechtsgevolgen van het besluit (...) [op bezwaar] in stand te laten. Steun voor dit oordeel wordt gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 10, eerste lid, zoals dat vanaf 1 september 2015 luidt (Kamerstukken II, 2012/13, 33 673, nr. 3, blz. 8-9). De rechtbank heeft het vorenstaande ten onrechte niet onderkend. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:478](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 219

MK ABRS, 20-02-2017, 201601089/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG 1, 2, 4, 9, 10, 11, 16

Vw 2000 29 lid 1 a lid 2 a lid 3 lid 4

ASIEL. Nareis. Artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt niet de ruimte het recht op gezinshereniging bedoeld in Hoofdstuk V uitsluitend voor

te behouden aan echtgenoten, die door de vluchtsituatie van de gezinshereniger tijdelijk van elkaar zijn gescheiden en dus ook niet voor het vereiste dat zij daadwerkelijk moeten hebben samengewoond.

De vraag die moet worden beantwoord is of het standpunt van de staatssecretaris dat artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat de echtgenoot van een toegelaten vluchteling slechts in aanmerking komt voor een afgeleide vluchtelingenstatus indien zij voor de vlucht van de hoofdpersoon daadwerkelijk hebben samengewoond, steun vindt in de ratio van Hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn. [...] De staatssecretaris voert terecht aan dat artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn lidstaten toestaat de toepassing van de gunstiger voorwaarden vermeld in Hoofdstuk V te beperken tot gezinsbanden die al voor binnenkomst bestonden. Uit de tekst van artikel 9 volgt echter dat de uitzondering als bedoeld in het tweede lid uitsluitend betrekking heeft op het buiten toepassing laten van de gunstiger voorwaarden in Hoofdstuk V in het geval van gezinshereniging, waarbij de gezinsbanden worden aangegaan na de binnenkomst van de onderdaan van het derde land, en dat in het geval van gezinshereniging in de strikte betekenis van het woord, namelijk de echtgenoot voegt zich bij de gezinshereniger die al in de lidstaat verblijft, het stellen van strengere voorwaarden niet is toegestaan. Uit de definitie van gezinshereniging in artikel 2, aanhef en onder d, van de Gezinsherenigingsrichtlijn valt niet op te maken dat om voor gezinshereniging in aanmerking te komen daadwerkelijk sprake moet zijn geweest van samenwoning. Uit artikel 11, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, kan worden afgeleid dat een gezinshereniger aannemelijk moet maken dat het naar, in dit geval, Nederlands internationaal privaatrecht geldig huwelijk al vóór binnenkomst in Nederland bestond. Volgens vaste rechtspraak van het Hof mogen lidstaten de handelingsruimte die een richtlijn aan hen toestaat, in dit geval het buiten toepassing laten van de gunstiger bepalingen van Hoofdstuk V in het geval van gezinshereniging waarbij de gezinsbanden zijn aangegaan vóór binnenkomst van referente in Nederland, niet gebruiken op een manier die afbreuk doet aan het doel, namelijk het bevorderen van gezinshereniging, en het nuttig effect van de richtlijn (vergelijk het reeds vermelde arrest Chakroun). In dit verband wijst de Afdeling ook op punt 8 van de preambule van de Gezinsherenigingsrichtlijn waaruit volgt dat de situatie van vluchtelingen om bijzondere aandacht vraagt en om die reden gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. Dit betekent dat het stellen van strengere voorwaarden voor gezinshereniging in een dergelijk geval niet is toegestaan. [...]

Uit de hiervoor geciteerde passages volgt dat de bewoordingen van artikel 9, tweede lid, de context ervan en de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn de lidstaten niet de ruimte bieden het recht op gezinshereniging bedoeld in Hoofdstuk V uitsluitend voor te behouden aan echtgenoten, die door de vluchtsituatie van de gezinshereniger tijdelijk van elkaar zijn gescheiden. De richtlijn biedt dan ook geen ruimte voor het vereiste dat de vreemdeling en referente daadwerkelijk moeten hebben samengewoond. Nu de staatssecretaris ter zitting uitdrukkelijk heeft onderkend dat niet in geschil is dat de vreemdeling en referente, voordat zij Nederland is ingereisd, reeds waren gehuwd en aldus sprake was van een juridische gezinsband, is naar het oordeel van de Afdeling

voldaan aan de vereisten voor toepassing van Hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Hierbij neemt de Afdeling mede in aanmerking dat de staatssecretaris in het onderhavige geval niet heeft tegengeworpen dat sprake is van fraude of een schijnhuwelijk dat uitsluitend tot stand is gebracht om toegang tot of verblijf in een lidstaat te regelen als bedoeld in artikel 16, tweede lid, aanhef en onder a of b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de Gezinsherenigingsrichtlijn voor wat betreft het vereiste dat voor de toepassing van Hoofdstuk V de gezinsband vóór binnenkomst moet hebben bestaan onjuist is geïmplementeerd in het nationale recht. De bewoordingen van artikel 29, tweede lid, namelijk dat gezinsleden op het tijdstip van binnenkomst moeten hebben behoord tot het gezin van de gezinshereniger met een vluchtelingenstatus, zijn immers nagenoeg gelijk aan de bewoordingen in artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, namelijk dat de gezinsband vóór binnenkomst moet hebben bestaan. Het voorgaande laat echter onverlet dat de staatssecretaris bij de toepassing van deze artikelen, zoals nader uitgewerkt in het beleid vermeld in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000, het vereiste dat de gezinsband al vóór binnenkomst moet hebben bestaan, ruimer interpreteert dan blijktens de bewoordingen van artikel 9, tweede lid, de context ervan en de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn, is bedoeld. Het standpunt van de staatssecretaris dat de vreemdeling, als echtgenoot van een in Nederland erkende vluchteling, geen rechten kan ontlenen aan Hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn wegens de enkele omstandigheid dat zij voor binnenkomst nimmer hebben samengewoond, doet derhalve afbreuk aan het doel en het nuttig effect van evenbedoelde richtlijn en kan aldus geen standhouden.

[ECLI:NL:RVS:2017:455](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2017, 220

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-02-2017, NL17.571

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 6 lid 3, 93, 94 lid 1

Vb 2000 3.109b lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Gelet op artikel 93 Vw en artikel 94, eerste lid, Vw is er een effectief rechtsmiddel beschikbaar tegen de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde lid, Vw. Bij de beantwoording van de vraag of geen sprake is van een aanvraag waarop vermoedelijk zal worden besloten tot toepassing van artikel 30, 30a of 30b Vw komt verweerder beoordelingsvrijheid toe, zodat het standpunt van verweerder hierover marginaal getoetst moet worden.

De rechtbank volgt eiser evenmin in zijn standpunt dat tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde lid, Vw geen effectief

rechtsmiddel beschikbaar is. De vreemdeling kan ingevolge artikel 93 Vw immers beroep instellen tegen de oplegging van de maatregel. Indien de vreemdeling dit niet doet, moet verweerder ingevolge artikel 94, eerste lid, Vw binnen de daarin vermelde termijn van 28 dagen de rechtbank in kennis stellen van de opgelegde maatregel. Deze kennisgeving van verweerder wordt gelijkgesteld met een door de vreemdeling ingediend beroep. De omstandigheid dat na het instellen van een beroep door de vreemdeling, of na het indienen van een kennisgeving door verweerder, het ingevolge het bepaalde in artikel 94, vierde en vijfde lid, Vw maximaal 21 dagen kan duren voordat de rechtbank uitspraak doet, maakt op zichzelf niet dat van een effectief rechtsmiddel tegen de vrijheidsontnemende maatregel niet kan worden gesproken. De bewaringsrechter moet ingevolge artikel 94, zesde lid, Vw onder andere beoordelen of de maatregel in strijd is met de wet. Hoewel juist is dat de bewaringsrechter blijkens voornoemde uitspraken van 3 juni 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1451](#) en [ECLI:NL:RVS:2016:1452](#)) niet mag beoordelen of de asielaanvraag terecht in de grensprocedure wordt behandeld – dat oordeel is immers voorbehouden aan de rechter die de rechtmatigheid van het asielbesluit toetst – geldt dat in het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ingevolge artikel 6, derde lid, Vw wel kan worden beoordeeld of aan de norm van artikel 3.109b, derde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) is voldaan. [...] Indien in het bewaringsberoep gesteld en deugdelijk onderbouwd wordt dat geen sprake is van een aanvraag waarop vermoedelijk zal worden besloten tot toepassing van artikel 30, 30a of 30b Vw, zal de bewaringsrechter dit bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de maatregel op grond van artikel 6, derde lid, Vw kunnen betrekken. Indien de bewarings-rechter tot de conclusie komt dat de vreemdeling in dat standpunt kan worden gevolgd, leidt dat er immers toe dat de maatregel moet of had moeten worden opgeheven met ingang van de datum waarop dat vermoeden niet meer geldt. De rechtbank overweegt dat bij de beantwoording van de vraag of geen sprake is van een aanvraag waarop vermoedelijk zal worden besloten tot toepassing van artikel 30, 30a of 30b Vw verweerder beoordelingsvrijheid toekomt, zodat het standpunt van verweerder hierover marginaal getoetst moet worden.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1561](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 221

MK ABRS, 21-02-2017, 201700683/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59 lid 1 a, 59b lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Staatssecretaris is bij omzetting van de maatregel van bewaring niet alleen op werkdagen gehouden voldoende voortvarend te handelen.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 12 april 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:1082](#)] heeft overwogen is de staatssecretaris in de situatie dat de bewaring niet meer op een juiste

wettelijke grondslag berust en hij de bewaring wil voortzetten gehouden voldoende voortvarend te bezien of een andere wettelijke bepaling aan de bewaring ten grondslag kan worden gelegd. Anders dan de staatssecretaris in de schriftelijke uiteenzetting heeft aangevoerd, kan niet louter uit de feitelijke situatie in deze uitspraak worden afgeleid dat hij alleen op werkdagen gehouden is voldoende voortvarend te handelen. Een weekend is bij het beoordelen of voldoende voortvarend is gehandeld geen bijzondere omstandigheid om een binnen dat kader vereiste handeling achterwege te laten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ6909](#)).
[ECLI:NL:RVS:2017:504](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB2017, 222

Voorzieningenrechter ABRS, 17-02-2017, 201701344/2/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:81, 8:83 lid 4

UITZETTING. Ordemaatregel omdat noodzakelijke stukken niet zijn overgelegd en hogerberoepstermijn nog niet is verstreken.

De vreemdeling heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat zijn voorgenomen uitzetting op 18 februari 2017 om 13:20 uur achterwege blijft. Nu de voor de beoordeling van de ingediende grieven noodzakelijke stukken nog niet zijn ontvangen, ziet de voorzieningenrechter, mede gelet op de omstandigheid dat de hogerberoepstermijn nog niet is verstreken, aanleiding om bij wijze van ordemaatregel de hierna te melden voorlopige voorziening te treffen. Nadat de stukken zijn ontvangen en vorenbedoelde termijn is verstreken, zal de voorzieningenrechter beoordelen of daarin grond is gelegen ambtshalve tot wijziging van de getroffen voorlopige voorziening over te gaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:449](#)

JnB2017, 223

Voorzieningenrechter ABRS, 22-02-2017, 201701476/2/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:81, 8:83 lid 4

UITZETTING. Ordemaatregel gelet op de korte termijn en de bij deze zaak betrokken belangen.

De vreemdeling heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat zijn voorgenomen uitzetting op 25 februari 2017 om 14:05 uur achterwege blijft. Gelet op de korte termijn en de bij deze zaak betrokken belangen, ziet de voorzieningenrechter aanleiding om bij wijze van ordemaatregel de hierna te melden voorlopige voorziening te treffen. Dit betekent niet dat de vreemdeling rechtmatig verblijf krijgt krachtens artikel 8, aanhef en onder h, van de Vreemdelingenwet 2000.

[ECLI:NL:RVS:2017:509](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 224

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 10-02-2017, AWB 16/18134
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:90 lid 2

PROCESRECHT. Beroep tegen het niet tijdig beslissen op een verzoek om schadevergoeding. De wettelijke beslistermijn van artikel 4:13 Awb en de dwangsombevestiging van artikel 4:17 Awb zijn niet van toepassing op een verzoek om schadevergoeding, als bedoeld in artikel 8:90, tweede lid, Awb. Artikel 8:90 Awb voorziet immers reeds in de mogelijkheid om het verzoek om schadevergoeding reeds via een verzoekschriftprocedure aan de bestuursrechter voor te leggen, indien het bestuursorgaan niet binnen een termijn van acht weken op het verzoek reageert. Daarmee verdraagt zich niet dat het bestuursorgaan door middel van een ingebrekestelling en vervolgens het verbeuren van een dwangsom zou worden gedwongen na acht weken alsnog een besluit op het schadeverzoek te nemen. Uit de Memorie van Toelichting bij de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten blijkt dat de wetgever dit ook niet heeft beoogd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1568](#)

JnB2017, 225

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 10-02-2017, AWB 16/6664
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 4:13

PROCESRECHT. Niet tijdig beslissen. De door het IOM opgestelde vertrekverklaring behelst een aantal afspraken tussen het IOM en de vreemdeling. In ruil voor de ondersteuning van IOM bij de uitreis en een financiële tegemoetkoming van het IOM verklaart de vreemdeling met de ondertekening van deze verklaring onder meer dat hij/zij ermee instemt dat (eventuele) nog openstaande verblijfsrechtelijke procedures *worden ingetrokken*. Deze instemming betekent nog niet dat die procedures ook *zijn ingetrokken*.

Namens eiseres is een ingebrekestelling ingediend voor het niet tijdig beslissen op haar aanvraag tot verlening van een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Verweerder heeft eiseres medegedeeld dat de ingebrekestelling van eiseres administratief afgesloten wordt omdat eiseres bij haar vertrek op Schiphol een verklaring van de IOM heeft ondertekend waarmee zij eventuele nog lopende verblijfsrechtelijke procedures heeft ingetrokken. [...]

De door het IOM opgestelde vertrekverklaring behelst een aantal afspraken tussen het IOM en de vreemdeling. In ruil voor de ondersteuning van IOM bij de uitreis en een financiële tegemoetkoming van het IOM verklaart de vreemdeling met de ondertekening van deze verklaring onder meer dat hij/zij ermee instemt dat (eventuele) nog openstaande verblijfsrechtelijke procedures *worden* ingetrokken. Deze instemming betekent nog niet dat die procedures ook *zijn* ingetrokken. Met eiseres is de rechtbank van oordeel dat hiervoor een kennisgeving van of namens de vreemdeling aan verweerder nodig is, net zoals het op grond van artikel 3.99 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) jo. artikel 4:1 Awb nodig is dat de vreemdeling of zijn wettelijke vertegenwoordiger de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier bij het bestuursorgaan (verweerder) indient en niet bij het IOM. Als de vreemdeling de bij verweerder lopende verblijfsrechtelijke procedure ondanks de met het IOM overeengekomen vertrekverklaring niet intrekt, is dat een schending van de overeenkomst met het IOM, maar dat betekent niet dat hieraan het gevolg kan worden verbonden dat die lopende procedure als ingetrokken kan worden beschouwd. Het beroep van verweerder op de uitspraak van de Afdeling van 25 oktober 2016 leidt niet tot een ander oordeel. In die zaak betrof het een procedure tegen de intrekking door verweerder van een verblijfsvergunning asiel. In de onderhavige zaak betreft het een procedure over een verblijfsvergunning regulier. Dit is een relevant verschil, nu bij vertrek naar het land van herkomst van een asielzoeker aangenomen kan worden dat deze geen prijs meer stelt op bescherming en hiervan in een procedure over een verblijfsvergunning regulier in beginsel geen sprake is.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:16837](https://www.eclinet.nl/documenten/2016/16837)

[Naar inhoudsopgave](#)